

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) และแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดย การเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือ แบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการ ตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัย

1.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) กับที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่างกัน

1.2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการตลาดของ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่ม ช่วยรายบุคคล (TAI) กับที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) แตกต่าง กัน

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) กับเรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ปรากฏว่า การจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดหลังการเรียนแตกต่างกันกับการเรียนรู้ที่เรียน โดยกลุ่มแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ซึ่งมีความแตกต่างกัน การจัดการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองแบบ เป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็กๆ สมาชิกในกลุ่มมีลักษณะแตกต่างกัน เพราะเป็นการลดความสามารถของนักศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้นำศักยภาพของตนเองมาสร้างความสำเร็จของกลุ่มทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักแก้ปัญหาและหาคำตอบ รู้หน้าที่ของตน ฝึกความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม รู้จักการช่วยเหลือ ร่วมแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม และมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนแต่ละคนกล้าแสดงความคิดเห็น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน และรับผิดชอบต่อผลการเรียนของตนเอง และต่อผลการเรียนของกลุ่ม นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองกลุ่ม จะได้พัฒนาทักษะการคิดจากกระบวนการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของการเรียน นักศึกษาทุกคนจะต้องมีบทบาท และแต่ละคนจะต้องทำหน้าที่ของตนให้เต็มความสามารถที่มีของตนให้เต็มที่ ถึงแม้ว่าการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล กับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ จะมีความแตกต่างที่ขั้นตอนในการเรียนแบบกลุ่มย่อย คือ นักศึกษาต้องเข้าใจในเนื้อหาทุกตอน จึงจะสามารถทำแบบทดสอบย่อย และเมื่อทำนักศึกษาก็ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคลนั้น มีการฝึกทักษะรายคาบอย่างเป็นขั้นตอน แบบทดสอบย่อยได้คะแนนไม่ครบ เกณฑ์ 80% นักศึกษาจะได้รับการอธิบายจากเพื่อน และทำแบบทดสอบย่อยอีกครั้ง ทำให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาได้เป็นอย่างดี ส่วนในการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์นั้น เมื่อนักศึกษาทำ แบบฝึกทักษะแล้ว นักศึกษาแต่ละคนจะทำการทดสอบท้ายคาบ เพื่อให้ได้คะแนนความก้าวหน้า แล้วนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม แต่ละคนต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม จะเห็นได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองแบบ เป็นการออกแบบให้เหมาะสม กับการพัฒนานักศึกษาไปพร้อมๆ กัน มุ่งให้นักศึกษาร่วมมือกันในการเรียน เพื่อความสำเร็จของกลุ่มตนเองโดยการที่กลุ่มจะประสบผลสำเร็จได้ จะต้องอาศัยทุกๆ คนในกลุ่ม นักศึกษาที่มีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนต้องอธิบายให้เพื่อนฟัง และมีการรับฟังความคิดเห็น ร่วมกันแก้ปัญหาในการทำงานกลุ่ม เกิดความ

สามัคคีขึ้นภายในกลุ่ม จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ หลังการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้น และเกิดความคงทนในการเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มด้วย เพราะเมื่อเว้นระยะหลังการสอบครั้งที่ 1 ไปแล้ว 2 สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบใหม่ในครั้งที่ 2 พบว่า นักศึกษาสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนมาได้

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) สูงกว่าที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน มีการสื่อสารที่ดีขึ้นให้การยกย่องยอมรับให้กำลังใจกันและขจัดข้อขัดแย้งอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน มีการสื่อสารที่ดีขึ้น ให้การยกย่องยอมรับให้กำลังใจกันและขจัดข้อขัดแย้งอยู่ในระดับดี

จากพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษาทำให้เห็นได้ชัดว่าการจัดการเรียนแบบร่วมมือทั้งที่เรียน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) และที่เรียน โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ทำให้พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษาอยู่ในระดับที่ดี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2547, หน้า 2) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการทำงานกลุ่มว่าเป็นการที่บุคคลเข้ามาร่วมกันปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีเป้าหมายร่วมกัน และทุกคนในกลุ่มมีบทบาทในการช่วยดำเนินงานของกลุ่ม มีการติดต่อสื่อสารประสานงาน และตัดสินใจร่วมกัน เพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายเพื่อประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม อีกทั้งผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นยังสนับสนุนคำกล่าวของ พันทิพา ทับเที่ยง (2550, หน้า 58) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการทำงานกลุ่มว่าหมายถึงพฤติกรรมที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแสดงออกถึงการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะกลุ่ม และมีบทบาทในการช่วยกันรับผิดชอบต่องานของกลุ่ม เพื่อให้สามารถบรรลุจุดประสงค์ของกลุ่มที่มีร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพจะเห็นได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือมุ่งเน้นการเรียนเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่และมุ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ การใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมสอดคล้องกับแนวคิดสลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และ โรเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป เรามักจะไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนส่วนใหญ่เรามักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกละเลยหรือมองข้ามไปต่างๆ ที่มีผลการวิจัยชี้ชัดเจนว่า ความรู้สึกต่อตนเอง ต่อผู้เรียน ต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น มีผลต่อการเรียนรู้มาก (ทิศนา

แฮมมิล, 2551, หน้า 99) นอกจากนี้ ชาวจัย อัจฉินสมาจาร (2533) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของ Kurt Lewin และ Norton ได้พัฒนาถึงทฤษฎี โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานที่ว่าประเภทของการพึ่งพาซึ่งกัน และกันที่ได้จัดโครงสร้างของแต่ละบุคคลจะกำหนดวิธีของการปฏิสัมพันธ์ของเรากับคนอื่น ทางบวกในแต่ละบุคคล คุณลักษณะรูปแบบปฏิสัมพันธ์ที่ได้รับการส่งเสริมโดยให้ความช่วยเหลือ การสนับสนุนจะเกิดขึ้นจึงทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่า มีประโยชน์มากกว่า มีเจตคติ และความสัมพันธ์ในทางบวกมากกว่ามีสุขภาพจิตและเป็นอยู่ที่ดีกว่า และทิสนา แฮมมิล (2522, หน้า 10-12) ได้สรุปแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสนาม (field theory) ของเคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) ไว้ ดังนี้ พฤติกรรมจะเป็นผลมาจากพลังความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม โครงสร้างของกลุ่มจะเกิด จากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน การรวมกลุ่มแต่ละครั้งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยปฏิสัมพันธ์ในรูปการกระทำ (act) ความรู้สึก (feel) และความคิด (thought) สมาชิกในกลุ่มมีการปรับตัวเข้าหากันและพยายามช่วยกันทำงาน ซึ่งการที่บุคคลพยายาม ปรับบุคลิกภาพของคนที่มีความแตกต่างกันนี้ ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและทำให้เกิด พลังหรือแรงผลักดันของกลุ่มที่ทำให้การทำงานเป็นไปได้ด้วยดี

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดของนักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการตลาดที่สูงขึ้น ครูผู้สอนจึงควรศึกษาส่งเสริม นำการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบร่วมมือรายบุคคล (TAI) ไปใช้ เพราะทุกขั้นตอนส่งผลให้ผู้เรียนได้ เกิดการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง อยู่ตลอดเวลา และการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบ ร่วมมือรายบุคคล (TAI) มีขั้นตอนที่ไม่ยุ่งยากเหมาะกับทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการทำงานกลุ่มวิชาหลักการตลาดของนักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบ ร่วมมือรายบุคคล (TAI) ช่วยให้นักศึกษามีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่สูงขึ้น ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้รับผิดชอบ งานวิชาการของสถานศึกษาควรส่งเสริมให้นำการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบ ร่วมมือรายบุคคล (TAI) ไปใช้ เพื่อให้ครูผู้สอนได้พัฒนาความสามารถและทักษะกระบวนการในการจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ สามารถนำวิธีดังกล่าวไปทดลองไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ตนเองรับผิดชอบ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน

2.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น จะเห็นได้ว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียน และรู้จักวิธีการทำงานเป็นกลุ่ม มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย มีการฝึกปฏิบัติในการทำแบบฝึกทักษะ จึงควรนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในวิชาอื่นๆ ต่อไป

2.2 ในการเรียนรู้แบบร่วมมือครูควรเปลี่ยนกลุ่มนักเรียน เมื่อมีการเรียนการสอนจบเนื้อหาในแต่ละหน่วย หรือหลังจากใช้เวลาในการเรียนประมาณล่วงหน้าหนึ่งเพื่อให้ นักเรียนได้สร้างความสัมพันธ์ ความคุ้นเคยกับเพื่อนคนอื่นๆ ในห้อง ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น และสามารถพัฒนาความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนให้ดีขึ้นด้วย

2.3 ในการจัดกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้งแบบ TAI และ STAD แต่ละคาบครูควรมีกิจกรรมเสริมเตรียมไว้ให้นักเรียน ซึ่งนักเรียนที่เรียนเก่งสามารถทำกิจกรรมเสริมบทเรียนหรือกิจกรรมอื่นที่ทำทายความสามารถมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบอื่น ไปทดลองใช้กับเนื้อหาหรือรายวิชาอื่นๆ เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นว่ามีความแตกต่างจากผลการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ อย่างไร

3.2 ควรศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไปทดลองใช้ เพื่อศึกษาถึงผลของรูปแบบที่มีต่อตัวแปรอื่นๆ มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน อาทิ ความสามารถในการแก้ปัญหา ด้านให้เหตุผล ด้านสื่อสาร การสื่อความหมาย การนำเสนอและด้านการเชื่อมโยงความรู้ต่างๆ กับนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ และควรปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน

3.3 ควรศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ มาประยุกต์ใช้กับกระบวนการจัดแบ่งกลุ่ม โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกกลุ่มตามความสมัครใจ เพื่อพิจารณาผลการทดลองว่าเป็นอย่างไร